

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 K 016612 18 Kž 2
Sarajevo, 26.02.2019. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Slavka Marića kao predsjednika vijeća, Dragana Čorlije i Hurije Sarajlić kao članova vijeća, uz učešće Živane Roić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog F.M., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi branioca optuženog F.M., advokata B.A. i žalbi oštećenog B.M. izjavljenih protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 016612 17 K 2 od 27.03.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 26.02.2019. godine, u prisustvu tužioca Federalnog tužilaštva Muniba Halilovića, optuženog F.M. i njegovog branioca A.B., advokata iz S. i oštećenog B.M., donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe branioca optuženog F.M. i oštećenog M.B. i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 016612 17 K 2 od 27.03.2018. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 016612 17 K 2 od 27.03.2018. godine optuženi F.M. je oglašen krivim zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), pa je primjenom člana 41. stav 1., člana

42. tačka 2. i člana 43. stav 1. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 2 (dva) mjeseca. Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oštećeni B.M., B.Z., P.V. i T.B. su sa imovinskopравnim zahtjevom upućeni na parnicu, dok je primjenom člana 202. stav 4. istog Zakona optuženi oslobođen naknade troškova krivičnog postupka.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio branilac optuženog F.M., advokat B.A. i oštećeni B.M..

U žalbi branioca optuženog prvostepena presuda se pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, s prijedlogom da se prvostepena presuda preinači, tako da se optuženi oslobodi od optužbe, ili da se ista ukine i odredi održavanje pretresa.

Oštećeni M.B. prvostepenu presudu osporava zbog odluke o imovinskopравnom zahtjevu i predlaže da se pobijana presuda ukine u dijelu koji se odnosi na postavljeni imovinskopравni zahtjev kojim je odlučeno da se oštećeni sa istim uputi na parnicu, te da se prvostepena presuda preinači u tom dijelu i oštećenom dosudi u cijelosti ili djelimično postavljeni imovinskopравni zahtjev, a da se u preostalom dijelu uputi na parnicu.

Tužilac Kantonalnog tužilaštva iz Sarajeva u odgovoru na žalbu branioca optuženog je predložio da ovaj sud odbije žalbu po svim žalbenim osnovama i potvrdi presudu Kantonalnog suda u Sarajevu.

Federalni tužilac je podneskom broj T09 0 KTRZZ 0021043 18 2 od 29.10.2018. godine, predložio da se žalba branioca optuženog F.M., kao i žalba oštećenog B.M., odbiju kao neosnovane i potvrdi prvostepena presuda.

Na sjednici vijeća koja je održana u smislu člana 319. ZKP FBiH branilac optuženog je ostao kod osnova, navoda i prijedloga iz izjavljene žalbe, dok je optuženi u svemu prihvatio izjašnjenje njegovog branioca kako u pogledu sadržaja žalbenih navoda tako i izjašnjenje branioca na sjednici vijeća.

Oštećeni je izjavio da ostaje kod navoda i prijedloga iz svoje ranije izjavljene žalbe.

Tužilac Federalnog tužilaštva je izjavio da ostaje kod navoda i prijedloga kantonalnog tužioca istaknutih u odgovora na žalbu branioca optuženog, kao i kod izjašnjenja i prijedloga federalnog tužioca u pismenom aktu od 29.10.2018. godine.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka branilac optuženog u žalbi najprije ukazuje da presuda nakon njene objave nije izrađena u zakonskom roku, već sa njegovim trostrukim prekoračenjem i da to predstavlja grubu povredu člana 304. stav 1. i stav 3. ZKP FBiH.

Iako se radi o žalbenom prigovoru koji u osnovi odražava realno stanje spisa predmeta, jer je u postupku izrade osporene presude doista došlo do prekoračenja zakonskog roka za njenu izradu, što je suprotno obavezi koju nalaže odredba člana 304. stav 1. ZKP FBiH, branitelj u žalbi nije konkretizovao kakav značaj to prekoračenje ima na zakonitost osporene presude. Ovdje se radi o ukazivanju na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, pa je branilac u svojoj žalbi bio dužan ukazati zbog čega je povreda prethodno navedene odredbe bila ili mogla biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Kako je ovakvo izjašnjenje izostalo, to se ovaj žalbeni prigovor, od strane ovog suda suštinski nije ni mogao ispitati.

Dalje branilac u žalbi ukazuje da iako je tužilaštvo u odnosu na optuženog odustalo od inkriminisane radnje u vezi privođenja i lišenja slobode lica B.M., B.Z., P.V. i T.B. u skladu sa odlukom Vrhovnog suda FBiH od 02.06.2017. godine u kom pravcu je izmijenjen i optužni akt, sud optuženom stavlja na teret radnju od koje je tužilaštvo odustalo, te na taj način vrši povredu „subjektivnog identiteta sudske odluke“.

Ovi žalbeni prigovori ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Naime, izreka pobijane presude u potpunosti je saglasnosti sa dispozitivom izmijenjene optužnice, kako u pogledu objektivnog, tako i njenog subjektivnog identiteta, što je vidljivo iz njihovog sadržaja, pa se ranije navedeni žalbeni prigovori branioca optuženog F.M. pokazuju netačnim. Kako ovaj propust realno nije učinjen, neprihvatljivim se pokazuje i daljnji žalbeni prigovor ovog branioca, da je prvostepeni sud navedenim propustom povrijedio „subjektivni identitet sudske odluke“.

Branilac u žalbi navodi da je prvostepeni sud koristio neobičnu tehniku obrazlaganja presude koja dovodi u pitanje pravičnost suđenja, pa u tom kontekstu ističe da dokaz koji je odbrana provela na glavnom pretresu (tako što je sudu dostavila dvije fotografije na kojima je fotografisan optuženi F.M. sa grupom lica iz ratnog perioda i na kojima je napisano septembra 1992. godine) ne može biti relevantan niti bi se sud smio pozivati u pobijanoj presudi na isti (bez obzira što ga je izvodila odbrana), jer, prema stavu branioca, taj način prepoznavanja nije relevantan i ne može se vezati za određeni događaj, budući da optuženi sjedi u sudnici pored svog advokata.

Ovim žalbenim prigovorom branilac očigledno nastoji minimizirati negativni efekat po interese odbrane, koji je nastao nakon što je odbrana na glavnom pretresu kao dokaz predočila predmetne fotografije oštećenom koji je na tim fotografijama među grupom vojnika odmah prepoznao optuženog. Po nalaženju ovog suda predmetno prepoznavanje nema svojstvo prepoznavanja kao radnje dokazivanja koja se u smislu člana 99. stav 3. ZKP FBiH provodi po posebnoj proceduri, već se ustvari radi o prepoznavanju putem fotografija koje je izvršeno u sklopu svjedočenja oštećenog na glavnom pretresu. Stoga je stav branioca optuženog da ovakav način prepoznavanja nije relevantan i da se ne može vezati za određeni događaj, s obzirom da optuženi sjedi u sudnici pored svog advokata, ocjenjuje neosnovanim. Također daljnja braniočeva tvrdnja u kojoj se poziva na odluku ustavnog suda (ne zna se ni kog suda ni koja odluka je upitanju) u kojoj se, kako branilac pojašnjava, navodi „da obrazloženje ne zadovoljava zahtjev brižljive i savjesne ocjene dokaza, budući da subjektivno ubjeđenje suda da je apelant učinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret nije dovoljno već mora postojati stvarna na objektivnim činjenicama zasnovana i obrazložena istinitost zaključaka suda“, nije konkretizovana, paušalna je, pa se kao takva nije mogla ispitati.

Povredu člana 305. stav 7. ZKP FBiH branilac optuženog zasniva na tvrdnji da u pobijanoj presudi nedostaje obrazloženje kontradiktornih dokaza, pa se u tom pravcu u žalbi iznosi stav da je prvostepeni sud prepričao iskaz određenog broja svjedoka odbrane i tužilaštva, nakon čega je pristupio opisu onoga što je našao utvrđenim izostavljajući da izvrši analizu kontradiktornosti u iskazima svjedoka, kao i analizu drugih dokaza, tako da se prema stavu odbrane, ne zna koje činjenice su utvrđene, na osnovu kojih dokaza, s obzirom da je sud iz velikog broja dokaza koristio i obrazlagao samo one dijelove sadržaja koje idu u prilog optužbi.

Ovi žalbeni prigovori također nisu osnovani.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud prezentovao bitne dijelove iskaza svjedoka optužbe (njih ukupno deset), a zatim i iskaze svjedoka odbrane (njih ukupno dvadeset dva), te da je prilikom iznošenja razloga analizirao i vršio ocjenu onih dijelova iz njihovog sadržaja na kojima je utemeljio svoje utvrđenje o činjeničnoj i pravnoj osnovi presude, a što u konačnom predstavlja i prihvatanje, kao osnovane, teze Kantonalnog tužilaštva sadržane u potvrđenoj optužnici. Samim tim se čini logičnim da su u obrazloženju došli do izražaja relevantni dijelovi sadržaja provedenih dokaza koji posljedično idu u prilog stava optužbe iz optužnog akta, pa je time bez osnova ostalo ukazivanje u žalbi da je prvostepeni sud koristio neobičnu tehniku obrazlaganja presude. Nadalje, u vezi žalbenog isticanja branioca da se ne zna koje činjenice su utvrđene, na osnovu kojih dokaza, po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi sud je iznio jasne stavove da je svoje uvjerenje zasnovao u prvom redu na provedenim dokazima optužbe, odnosno iskazima saslušanih svjedoka (B.M., B.Z., P.V. i T.B.), dajući pri tome i odgovarajuću analizu relevantnih dijelova tih iskaza, ali isto

tako i svjedoka odbrane u prvom redu svjedoka H.Š., uz potrebnu ocjenu objektivnosti i vjerodostojnosti iskaza ostalih svjedoka odbrane, pa i u kontekstu njihovih kontradiktornih dijelova. Tačno je da sve činjenice koje je sud našao utvrđenim ne proizilaze iz „prepričanih iskaza svjedoka“, jer je prvostepeni sud utvrđivanje određenih činjeničnih navoda iz optužnice zasnovao i na objektivnim dokazima koji su provedeni na glavnom pretresu i na odgovarajući način analizirani i cijenjeni u obrazloženju pobijane presude. Stoga je ostala bez osnova daljnja tvrdnja branioca optuženog da je u konkretnom slučaju riječ o subjektivnom ubjeđenju suda da je optuženi učinio predmetno krivično djelo, te da je izostala stvarna na objektivnim činjenicama zasnovana i obrazložena istinitost zaključka suda.

Pozivajući se na povredu načela *in dubio pro reo* branilac u žalbi navodi da prvostepeni sud nije savjesno cijenio izvedene dokaze, te da su cijenjeni samo iskazi koji idu *contra favorem* optuženog, dok dokazi i dijelovi iskaza svjedoka koji idu *in favorem* optuženog se uopšte ne pominju, ignorišu se u presudi, niti se sud trudi dovesti u vezu sve dokaze radi utvrđenja određenih činjenica. Konkretizujući ovakav svoj žalbeni stav branilac dalje u žalbi navodi da se cijela istraga do optuženja njegovog branjenika, temeljila na iskazu i prijavi svjedoka B.M., koji je u prvoj prijavi optuženog okarakterisao kao „S.“ iako ni tužilaštvo ni sud prema tvrdnji branioca u izgovoru optuženog nije prepoznalo crnogorski dijalekt zatim da su oštećeni B.M. i T.B. različito opisali izgled uniforme u kojoj je bio odjeven optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela, te da oštećeni B.M. suprotno zakonu fizike (dok mu je optuženi F.M. sjedio savijenim koljenima na grudima) nije mogao zapaziti da je optuženi bio obuven u gojzerice niti da je oštećenog iz te pozicije tukao sredstvima veze marke R.Č. jer je odbrana prilikom ispitivanja svjedoka ustanovila da su sredstva veze navedene marke bila fiksna i da su bila teška 20 kg.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Naime, branilac ovakvim svojim prigovorima faktički ukazuje na povrede odredbi iz člana 296. stav 2. ZKP FBiH, ali pri tome ne konkretizuje koji to dijelovi iskaza koji idu u korist optuženog (*in favorem*) su zanemareni u presudi, odnosno koji to dijelovi iskaza koji idu na štetu optuženog (*contra favorem*) su sadržani u presudi, a niti se u daljnjem precizira koji se to dijelovi iz prezentacionog sadržaja izjava namjerno zanemaruju i svjesno brišu. I u vezi ostalih prethodno navedenih žalbenih prigovora u obrazloženju pobijane presude su dati jasni (dovoljni i određeni) razlozi. Tako sud na 33. strani obrazloženja u drugom pasusu iznosi razloge zbog čega iskaz svjedoka oštećenog B.M. ocjenjuje i prihvata kao istinit, te sa tim u vezi navodi da je oštećeni B.M. tokom cijelog postupka (u fazi istrage i na glavnom pretresu) do najsitnijih detalja opisao inkriminirani događaj, te način na koji je došao do saznanja i informacije o identitetu optuženog F.M. kao lica koje ga je fizički zlostavljalo (iako je optuženog u prvoj prijavi opisao kao „S.“). Prvostepeni sud cijeni kao posebno karakterističan i uvjerljiv susret

oštećenog sa optuženim u kafani „K.“ nakon rata, kada je oštećeni B.M., kako i sam kaže „želio isčupati grkljan“ optuženom, jer ga je prepoznao kao lice koje ga je teško fizički zlostavljalo, što je prilikom njihovog drugog susreta u drugim okolnostima, i sam optuženi F.M. oštećenom (te prilike ga nije prepoznao) kao sagovorniku u vezi njihovog odlaska u I.S., saopštio da on (optuženi F.M.) ne može ići tamo, jer je u ratu pretukao M.B., zato što je organizovao pobunu na T.. Svoje uvjerenje da je oštećeni B.M. dao objektivan i istinit iskaz prvostepeni sud potkrepljuje i na osnovu okolnosti što je oštećeni na glavnom pretresu (kada je odbrana optuženog prilikom saslušanja oštećenog kao svjedoka odbrane predložila fotografiju iz ratnog perioda pripadnika jedinice pod komandom optuženog) odmah pokazao na optuženog F.M. kao izvršioca predmetnog krivičnog djela. Osim u iskazu oštećenog B.M. prvostepeni sud je u vezi predmetnog inkriminisanog djelovanja optuženog F.M. čvrstu potporu našao i u iskazu svjedoka T.B., koji je također (u inkriminisanom vremenu i mjestu) bio izložen premlaćivanju (dva rebra su mu polomljena, dva ili tri zuba izbijena, a imao je i povrede glave) od strane tri lica među kojima je prepoznao F.M. („on i ostali su ga tukli nogama dok je on bio povaljen“), istoga je poznavao od ranije iz viđenja, jer je M. radio u preduzeću „.....“ (u kome je direktor bio prijatelj od oštećenog T.B.), gdje ga je oštećeni i upoznao.

Kod ovako uvjerljivih i saglasnih svjedočenja oštećenih B.M. i T.B. koji se odnose na konkretno inkriminirano postupanje optuženog F.M., opravdano prvostepeni sud različitost u opisu uniforme u koju je optuženi bio obučen (T.B. je izjavio da je optuženi bio obučen u maskirnu uniformu – šarenu zeleno-crnu, dok je oštećeni B.M. izjavio da je optuženi bio obučen u zelenu jaknu, a svjedok S. J. da je na optuženom bila neka maskirna uniforma) ocjenjuje manje značajnom i bez negativnog uticaja na vjerodostojnost iskaza oštećenih u vezi konkretnog inkriminiranog postupanja optuženog prema njima. Nije suprotna zakonu fizike tvrdnja oštećenog da je zapazio da je optuženi bio obučen u gojzerice marke adidas, pa ni u okolnostima kada je optuženi sa savijenim koljenima sjedio na grudima jer je po nalaženju ovog suda i takav njihov međusobni položaj omogućavao oštećenom da uoči opisane pojedinosti. Ni ova činjenica nema značaj koji joj žalba pridaje. Poprima karakter formalističkog argumentovanja braniočevo ukazivanje da optuženi F.M. nije mogao zadavati udarce oštećenom B.M. u ručnom radio-stanicom marke „R.Č.“ budući da je odbrana ustanovila da su radio-stanice te vrste bile teške 20 kg, kod okolnosti da je svjedok odbrane H.V. izjavio da su u to vrijeme kao sredstva veze koristili klasnične motorole, a svjedok E.T. potvrdio da je F.M. imao veliku radio-stanicu „.....“ starog tipa. Dakle radi se o ručnoj radio-stanici, koju je optuženi imao kod sebe i koristio, bez obzira na njen tip i marku.

Ukazujući na bitnu povredu iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH branilac u žalbi, dalje navodi da se prvostepena presuda zasniva na dokazu koji ne može biti izveden i na kome se ne može zasnivati sudska odluka, jer se sud na strani 14. u zadnjem pasusu i 33. strani u prvom pasusu poziva na odlomke knjige autora V.K.S. „Ne plaći za S.“, jer

se radi o viđenju stvari iz ugla jednog romanopisca punog patetike, što prema stavu branioca predstavlja ne samo grubu povredu ZKP FBiH nego i pravni presedan.

Za svoju tvrdnju da prvostepeni sud kao dokaz na glavnom pretresu nije mogao izvesti, odnosno pročitati dio knjige autorke V.K. „Ne plači za S.“, pod naslovom „P. t. godine“, branilac optuženog F.M. se u žalbi ne poziva na odredbe ZKP FBiH koje su izvođenjem ovog dokaza eventualno povrijeđene. Zbog toga se ovaj prigovor ocjenjuje paušalnim i kao takav se od strane ovog suda nije mogao ispitati. Da bi se neki dokaz ocijenio nezakonitim nije dovoljno samo u žalbi navesti da njegovo izvođenje tokom postupka „predstavlja ne samo grubu povredu ZKP FBiH nego i pravni presedan.“ Branitelj je u žalbi, ukoliko je doista ozbiljno želio dovesti u pitanje zakonitost osporenog dokaza, morao ukazati na to koje odredbe ZKP FBiH su prilikom njegovog izvođenja bitno povrijeđene. Dodatno treba istaći da na ovom dokazu odluka o krivnji na bilo koji način nije ni zasnovana i da je izvođenje istog za cilj imalo kompletiranje slike ratnih događanja na lokalitetu gdje se predmetni događaj desio.

U odnosu na žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja branilac u žalbi ističe da je optuženi M.F. bio komandant Odreda „I.K.“ i da je sjedište, odnosno komanda tog odreda bila u naselju H. na prvom spratu zgrade „.....“, a da je na drugom spratu te zgrade u par kancelarija bila stacionirana vojna policija pod komandom M.K. sa komandnim lancem prema gradu tj. nadređenim K.L. i I.B. zvanom „Ć.“, te da pripadnici te vojne policije nisu bili pod ingerencijom komandanta F.M. niti je on imao ikakvih ovlaštenja nad njima, te da slijedom toga njegov branjenik nije imao nikakve veze sa privođenjem civilnih lica.

Ovi žalbeni prigovori ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Naime, iako su neki od svjedoka odbrane u svojim iskazima izjavili da je postojala samo formacija vojne policije pod ingerencijom M.K. i da je bila smještena na drugom spratu nebodera i da sa njenim radom optuženi F.M. kao komandant odreda „I.K.“ nije imao bilo kakvih nadležnosti, prvostepeni sud je za svoje utvrđenje (da je osim ranije navedene formacije vojne policije, postojala i vojna policija pri odredu „I.K.“ kojim je komandovao optuženi) pouzdanu osnovu našao u iskazu svjedoka H.Š. koji je kao svjedok odbrane na glavnom pretresu u direktnom ispitivanju od strane branioca potvrdio da je on bio pripadnik odreda „I.K.“ čiji je komandant bio M.F., da je postojala vojna policija pri odredu, zatim da je odred „I.K.“ imao vojnu policiju i da je komandir vojne policije u okviru odreda bio K.. Prema kazivanju ovog svjedoka postojala je i vojna policija u zoni odgovornosti T.P.K. u zgradi P., a da je štab odreda „I.K.“ bio u zgradi U vezi konkretnog inkriminisanog događaja svjedok je potvrdio da je jedna grupa policajaca došla i privela četiri do pet civila u vrijeme kada je izgorio neboder, među kojima je on poznao B.T., komšiju iz zgrade. Nadalje, budući da se izmijenjenom optužnicom optuženom F.M. ne stavlja na teret učestvovanje u nezakonitom lišenju

slobode civila, irelevantno je žalbeno isticanje branioca da njegov branjenik nije imao nikakve veze sa privođenjem civilnih lica.

Osnovnu tezu odbrane da optuženi nije učestvovao u izvršenju predmetnog krivičnog djela na način kako je to utvrđeno u izreci pobijane presude, branilac nastoji zasnovati najprije na tvrdnji da je optuženi tokom cijelog rata nosio tamnoplavi kombinezon, što bi bilo suprotno tvrdnji oštećenog B.M. da je optuženi u vrijeme izvršenja djela na sebi imao jaknu zelene boje, odnosno tvrdnji svjedoka T.B. i drugih svjedoka koji su izjavili da je optuženi u to vrijeme nosio maskirnu uniformu, a zatim i na stavu odbrane da optuženi F.M. zbog posljedica ranjavanja nije bio fizički sposoban zamahivanjem nanositi povrede oštećenom B.M. u (s tim u vezi branilac se poziva na izjašnjenje svjedoka D. dr A. i G.dr F. koji su prema navodima odbrane učestvovali u previjanju optuženog nakon njegovog ranjavanja u mjesecu junu 1992. godine).

Ni ovi žalbeni prigovori ne dovode upitanje pravilnost prvostepene presude.

O ovim žalbenim prigovorima prvostepeni sud je na strani 35. obrazloženja presude iznio jasne i određene razloge koje kao potpune i pravilne prihvata i ovaj sud.

U vezi nastojanja odbrane da na osnovu vrste i boje uniforme koju je optuženi koristio u vrijeme izvršenja krivičnog djela dovede u pitanje objektivnost iskaza oštećenih B.M. i T.B., ovaj sud je u prethodnom dijelu obrazloženja dao razloge da je takvo izjašnjenje svjedoka – oštećenih našlo potvrdu i u iskazima drugih svjedoka koji su bili pripadnici iste vojne formacije. Sa druge strane iskazi svjedoka odbrane da je optuženi u to vrijeme imao na sebi crni, odnosno tamnoplavi kombinezon i po nalaženju ovog suda nisu uvjerljivi, posebno što neki od svjedoka iznose tvrdnju da je optuženi od prvog do zadnjeg dana rata (gotovo četiri godine) nosio crni kombinezon. Što se tiče braniočevog isticanja da bi kod optuženog u okolnostima zamahivanja i zadavanja udaraca oštećenim došlo do jakih bolova i paralize ruku ovaj sud nalazi da se radi o neubjedljivom tvrđenju bez obzira što su mu podršku pokušali dati i ranije navedeni autoriteti medicinske struke (dr G. u ponovljenom suđenju), jer se ranjavanje optuženog koje im služi kao potpora za izjašnjenje dogodilo u mjesecu junu 1992. godine, a predmetni inkriminirani događaj četiri mjeseca poslije toga. Osim toga iz iskaza svjedoka odbrane proizilazi da je optuženi u danima koji su prethodili predmetnom događaju, a i samog tog dana bio prisutan u prostorijama komande odreda i sa najvećim stepenom angažovanosti rukovodio borbenom akcijom zvanom „J.p.“. Isto tako pored utvrđenja (o kome je prethodno bilo riječi) da je Odred „I.K.“ u svom sastavu imao i formaciju vojne policije, gubi na značaju i nastojanje branioca usmjereno u pravcu dokazivanja da optuženi u vrijeme inkriminisanog događaja nije napuštao komandno mjesto odreda i da time nije ni bio u prilici da preduzima inkriminirane radnje prema oštećenim koje mu se stavljaju na teret. Branilac gubi iz vida da se prema činjeničnoj osnovi izreke pobijane presude inkriminirana radnja optuženog F.M. sadržavala i u zadavanju udaraca čizmama po

cijelom tijelu oštećenog T.B. kao i ostalih privedenih lica, među kojima je bio i oštećeni B.M.. Isto tako braniočevo žalbeno inzistiranje na vrsti i boji uniforme u kojoj je bio odjeven je po ocjeni ovog suda potpuno izgubilo na značaju kod okolnosti (o čemu je već bilo riječi) da je oštećeni T.B. od ranije poznao optuženog i da ga je prepoznao kao izvršioca predmetnog krivičnog djela.

Branilac optuženog je prvostepenu presudu osporio i zbog žalbenog osnova povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, ali u tom pravcu u navodima žalbe nije istakao bilo kakvu argumentaciju, zbog čega se takvi njegovi paušalni prigovori od strane ovog suda nisu mogli ni ispitati. Međutim, ovaj sud u skladu sa ovlaštenjem predviđenim članom 321. ZKP FBiH nalazi da u pobijanoj presudi nije povrijeđen krivični zakon na štetu optuženog. Prvostepeni sud prilikom odlučivanja o primjeni krivične sankcije je potpuno i pravilno izvršio vrednovanje i ocjenu olakšavajućih okolnosti koje su se stekle na strani optuženog (u odsustvu otežavajućih okolnosti) koje je u njihovoj sveukupnosti i međusobnoj povezanosti opravdano kvalifikovao kao osobito olakšavajuće okolnosti, što je prvostepenom sudu dalo osnova da optuženom izrekne kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 2 (dva) mjeseca, što je znatno ispod posebnog minimuma propisane kazne zatvora (5 (pet) godina) za predmetno krivičnog djelo za koje je optuženi F.M. oglašen krivim.

Oštećeni B.M. pobijanu presudu osporava zbog odluke prvostepenog suda da ovog oštećenog (kao i oštećene B.M., B.Z., P.V. i T.B.) sa imovinsko pravnim zahtjevom uputi na parnicu, te u žalbi iznosi tvrdnju da nije tačno da nije postavio imovinski zahtjev za naknadu štete, jer se na ročištu od 19.02.2014. godine pred Kantonalnim sudom, kako tvrdi decidno izjasnio o visini štete uz pripadajuću kamatu.

Ovi žalbeni prigovori ne dovode u pitanje pravilnost prvostepene presude.

Naime, prvostepeni sud u obrazloženju opravdano zaključuje da podaci krivičnog postupka ne pružaju pouzdan osnov ni za potpuno ni za djelimično presuđenje u odnosu na sve oštećene, budući da oštećeni nisu precizirali imovinsko pravni zahtjev po osnovu i visini. Konačno iz sadržaja žalbe oštećenog B.M. proizilazi da on naknadu štete traži po osnovu posljedica nastalih usljed fizičkog zlostavljanja oštećenog, ali ne i protivpravnog zatvaranja, a okolnost da je optuženi F.M. (intervencijom tužioca u izmijenjenoj optužnici) oglašen krivim povodom fizičkog zlostavljanja oštećenih, ali ne i protivpravnog lišenja slobode i zatvaranja, onda je očigledno da oštećeni nije ni izvršio blagovremeno usklađivanje svog imovinsko-pravnog zahtjeva u skladu sa radnjama koje je optuženi preduzeo prema oštećenom.

Iz navedenih razloga ovaj sud je osnovom člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu branioca optuženog i žalbu oštećenog odbio kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Živana Roić, s.r.

Predsjednik vijeća
Slavko Marić, s.r.